

TAČKA II

UNIVERZITET CRNE GORE
FILOZOFSKI FAKULTET – NIKŠIĆ

VIJEĆU FILOZOFSKOG FAKULTETA

Komisija za ocjenu magistarskog rada Nermine Kuč
Kritička pedagogija u kontekstu filozofije vaspitanja i obrazovne politike

I Z V J E Š T A J

Nermina Kuč, student postdiplomskih studija Studijskog programa za pedagogiju na Filozofskom fakultetu u Nikšiću, uradila je magistarski rad na temu „*Kritička pedagogija u kontekstu filozofije vaspitanja i obrazovne politike*”. Tema ovog rada je odobrena na sjednici Nastavno-naučnog vijeća Filozofskog fakulteta (03.02.2022. godine) i odabrana komisija za njegovu ocjenu (03.02.2022. godine), u sastavu: prof. dr Vučina Zorić, mentor, Filozofski fakultet, Nikšić, doc. dr Milica Jelić, Filozofski fakultet, Nikšić, i doc. dr Jovana Marojević, Filozofski fakultet, Nikšić. Kandidatkinja je sa uspjehom položila ispite predviđene nastavnim planom i programom magistarskih studija za pedagogiju. Nakon temeljnog pregleda rada, Komisija podnosi Vijeću sledeći izvještaj.

U prvom dijelu magistarskog rada, kandidatkinja je svoje istraživanje započela iznošenjem teorijskih osnova istraživanja, fokusirajući se na proces pojave „antipedagogije“, odnosno „pedagogije nakon pedagogije“, a posebno kritičke pedagogije i u idejama P. Freirea, P. Meklarena, A. A. Žirua i drugih. Sprovedena je temeljna analiza kritičke pedagogije, kao društvenog i obrazovnog dobra, koja se pojavila kao podrška i pomoć onoj populaciji koja živi na margini društvenog konteksta i raskrinkavajući logiku društvene i školske politike smatrajući je umnogome ugnjetavačkom i kulturom ćutanja. Ona je fokusirana na ostvarenju pravde za sve, te življenje u skladu sa humanističkim principima. U tom kontekstu razmatrano je teorijsko

uobličavanje kritičke pedagogije kao filozofije vaspitanja, te informaciono-komunikacione tehnologije i njeno mjesto u kritičkoj pedagogiji. Pritom se aktuelizuje doprinos Frankfurtske škole i njenih predstavnika za izgrađivanje kritičke teorije vaspitanja, kao i značaj ideja Džona Djujija, Vilijama H. Kilpatrika, te Dordž Kauntsa, Dvejn Hibnera, Teodora Bramelda i Džeјmsa Mekdonalda. Takođe, razmotrena je i važna “podvrsta” kritičke pedagogije pod nazivom *Kritička medijska pismenost* koja ima za cilj osposobljavanje mladih za življenje na demokratski način u demokratskom društvu i to na način što će se kroz obrazovne sisteme promovisati neophodnost kritičkog čitanja i ocjenjivanja medijskih sadržaja, a to je i danas veoma aktuelno i čini se više nego ikad neophodno, a sve u kontekstu koncepta cjeloživotnog učenja.

Kandidatkinja Kuč opsežno analizira kritičku pedagogiju kao praksu revolucije, odnosno filozofiju prakse koja smjera kroz uticanje na osvješćenje putem obrazovanja, u kojem leži šansa za reformisanje društva, njegovih etičkih, političkih, kulturnih i ekonomskih pitanja i resursa. Naime, afirmiše se revolt društva deprivilegovanih koji će biti ponijet idejom stvaranje nove, humanije stvarnosti, a ne još jedna nova politika činjenja nepravde i obmanjivanja gdje će se samo zamijeniti uloge vladajućih i potčinjenih i ništa drugo. Štaviše, revolucija u pravom smislu se može desiti jedino ako se temelji na dijalogu i ako je njena konekcija sa ljudima čista, realna i konstruktivna. Odnos kritičke pedagogije prema kapitalističkom društvu je temeljno istražen i predstavljen kroz problem moći, kontrole, te distanciranja čovjeka od prirode i ljudskog. Izlaz se vidi u humanijem, slobodnijem, pravednijem, solidarnijem - socijalističkom društvu. Razmotrena je i kritika kritičke pedagogije prema pozitivističkom konceptu školstva, tehnicizmu i obrazovnoj politici usmjerenoj ka ishodima, te “bankarskom” modelu obrazovanja. Akcenat bi trebalo da bude na aktivnosti, problemskom modelu, dinamičnosti i saradnji, odnosno na dijalogom vođenom procesu ostvarivanja razvoja i obrazovanja učenika. Emancipatorsko znanje bi trebalo da pokušava da uspostavi balans između tehničkog znanja koje se temelji na prirodnim naukama, mjerenju, hipotezama i dedukciji kao saznavnom putu i praktičnog znanja koje počiva na deskripciji i analitičkom uvidu u stvarnost i njene istorijske aspekte. Time je moguće prevazići ideju koja se odavno plasira o obrazovanju za poslovni svijet, odnosno udovoljavanju tržišnim zahtjevima, što za sobom povlači rad na vještinama, ali ne i na obilovanju znanjem.

U radu je istaknut i studiozno preispitan odnos kritičke pedagoške teorije ne samo prema zvaničnom kurikulumu (znanje, vještine i vrijednosti koji čine sadržaj nastave) već i prema djelovanju “skrivenog kurikuluma”, odnosno znanjima, vrijednostima, postupcima koji se kroz

svakodnevni život i odnose u školi prenose na učenike. Kroz takve uticaje se manifestuju principi društvenog poretka i potencijalno su ključni činilac koji ide pod ruku društvenoj kontroli. Štaviše, kritička pedagogija smatra da se građenje obrazovne stvarnosti u duhu neoliberalističke koncepcije i kapitalističkog univerzuma realizuje atakom na školstvo kroz korpus formalnog znanja kao i kroz ono što se predstavlja kao „skriveni sadržaj nastave“. Nasuprot tome, kritički profilisana nastava, u pogledu ključnog cilja “kritičkog osveščivanja” ima odlike od centralne važnosti, nalik: participativosti, kritičnosti, diskursu demokratske prirode, kontekstualnosti, multikulturalnosti, istraživačkom duhu, aktivizmu i afektivnosti.

U drugom dijelu rada izložena su i razmotrena dosadašnja i srodna istraživanja na temu magistarskog rada kolegice Nermine Kuč. Prije svega, analizirana su istraživanja novijeg datuma koja su fokusirana na ulogu i značaj ideja Freirea i njegove kritičke pedagogije za savremeno obrazovanje. Takođe, predstavljena su i istraživanja koja su se bavila odnosom informaciono-komunikacionih tehnologija kao savremnog oruđa obrazovanja i kritičke pedagogije, kao i istraživanja obrazovnih politika u Crnoj Gori, Srbiji i UNESCO-a u kontekstu pitanja demokratije i pravednosti, odnosno ideja kritičke pedagogije.

U trećem dijelu rada izložen je metodološki konceptualni okvir, koji je operacionalizovan kroz postavljene zadatke i njima odgovarajuće istraživačko pitanje. Kandidatkinja je detaljno ispitala zakonska i strateška rješenja i obrazovnu politiku Crne Gore i njihovu korelaciju u odnosu na kritičku pedagogiju, istražila dokumenta UNESCO-a u cilju utvrđivanja njegove obrazovne politike i njihovog preplitanja sa idejama kritičke pedagogije, te dodirne tačke obrazovanja u Crnoj Gori i UNESCO-a, kao i njihove obrazovne politike iz ugla kritičke pedagogije. Na osnovu navedenog postavljeno je istraživačko pitanje opšteg karaktera, shodno kojem se teorijskom analizom istražilo u kojoj mjeri obrazovna politika u Crnoj Gori korelira sa standardima UNESCO-a i njegovom vizijom obrazovanja, odnosno u kojoj mjeri one koreliraju sa vrijednosnom paradigmom kritičke pedagogije. Primjenjujući dominantno naučnu metodu teorijske analize i istorijsku naučnu metodu u istraživačkoj proceduri, kandidatkinja je kao osnovnu istraživačku tehniku koristila analizu sadržaja.

Istraživanje je pokazalo opravdanost i gotovo u potpunosti potvrdilo relevantnost istraživačkog pitanja koje je postavljeno, odnosno, da se preispitaju ideje kritičke pedagogije u kontekstima obrazovne politike u Crnoj Gori i organizacije UNESCO. Naime, istraživanjem se došlo do brojnih važnih zaključaka, od kojih ističemo sledeće:

1. U okviru obrazovne politike i sistema obrazovanja Crne Gore, odnosno njenih opštih zakonskih rješenja, obrazovni kontekst se gradi u humanističkom i demokratskom duhu, odnosno onome čemu teži kritička pedagogija, ali se prepoznaju i ciljevi koji se upravljaju prevashodno prema tržišnim interesima i parametrima. Dakle, ono što naša zemlja smatra znalačkim progresom jeste ono što će služiti ekonomiji zemlje, a ne ono što jeste u suštini uloga obrazovanja, prema konceptima kritičke pedagogije - emancipacija, obrazovanje radi pravog znalačkog oplemenjivanja i u skladu sa tim progresivnog i transformativnog dejstvovanja. S jedne strane se navodi potreba za demokratizacijom prosvjetnog sistema i omogućavanjem da se uvažava prava svakog pojedinca, dok se s druge strane naglašava nastojanje koje će se temeljiti na valorizaciji prakse i karijernog usmjeravanja, odnosno osposobljavanja u cilju jačanja vještina i znanja mladih potrebnih za tržište rada.
2. U kontekstu strateškog okvira inkluzivnog obrazovanja u Crnoj Gori, čiji je finalni oblik koncipiranja izrađen u saradnji sa organizacijom UNESCO, postoje smjernice za humanije društveno djelovanje, oslanjanje na ono što zapravo i jesu težnje i misija kritičke pedagogije, ali se nalazi i njima jedna suprotstavljena tendencija prilikom koncipiranja *Individualnog tranzicionog plana* koji uspostavlja korespondenciju između obrazovanja i tržišta rada, gdje se u primarni fokus stavlja ispitivanje sposobnosti za obavljanje neke od radnih funkcija.
3. Za razliku od prethodnih strateških okvira koji se odnose na oblast ranog i predškolskog vaspitanja i obrazovanja u Crnoj Gori u kojima se nalaze i pojedini segmenti fokusirani na ciljeve ulaganja koji će imati i veoma važan ekonomski značaj, a pritom i participaciju roditelja u troškovima primarnih programa vaspitanja i obrazovanja djece, i slično, što se kosi sa vrijednosnom paradigmom kritičke pedagogije i njenim vizijama obrazovanja koje emancipuje, aktuelna strategija postavlja fokus i veći značaj bitnosti obezbeđivanja pohađanja predškolskog vaspitanja i obrazovanja, naročito one djece koje potiču iz marginalizovanih društvenih kategorija, čime se čini pomak ka humanijem društvenom organizovanju, funkcionisanju i življenju.
4. Strateški okvir visokog školstva u Crnoj Gori je u prethodnom periodu predviđao ostvarivanje cjeloživotnog učenja, ali je to do sada ostalo samo na formulacijama bez ikakvih naznaka za njegovo ovaploćenje u praksi. Ovo ukazuje na manje pridavanje

značaja važnosti osposobljavanja mladih za kontinuirano učenje i razvijanje, što se kosi sa težnjama kritičke pedagogije koja traži znanje radi znanja i razvoja, a ne obrazovanje i učenje iz neke utilitarističke težnje.

5. Obrazovanje odraslih u Crnoj Gori je u strateškim i zakonskim dokumentima usklađeno sa težnjama u EU, odnosno s jedne strane, okrenuto težnji ka nekoj vrsti takmičarskog duha, težnji koja je strogo vezana za ekonomski boljitak i rad na zapošljenosti, a s druge strane dobrobiti za društvenu koheziju, građanski duh i individualno izgrađivanje. Navedeno je u formalnom smislu upakovano u politiku spremanja za poslovni svijet, dok se izostavljaju stavljanje akcenta i izvođenje aktivnosti koji bi doprinijeli stvarnom jačanju ovog po prirodi humanističkog obrazovnog poduhvata – organizovanja obrazovanja odraslih.
6. Međunarodna organizacija UNESCO i njena misija u obrazovanju predstavlja pokušaj diskursa obrazovanja kao javnog dobra i koristi za sve, ravnopravnosti i pravednosti, a distanciranog od svjetske ekonomske i tržišne politike. Međutim, u istraživanju se došlo do saznanja da je, iako humanistički orijentisan rad organizacije UNESCO, u kontekstu svođenja mjerenja i ispitivanja kvaliteta obrazovanja na ono što se numerički može iskazati usmjereno na potencijalno potčinjavanje obrazovanja politikama tržišta, te postoji i kao posljedica navedenog opasnost da će samo ono što je mjerljivo biti strateški i finansijski podržano od UNESCO-a. U istraživanju je ukazano i na još nekoliko kontroverznih, tj. kontradiktornih tendencija u odnosu na humanistički fokusiran rad UNESCO-a, kao što su usmjerenost na utilitarnu dimenziju obrazovanja (ekonomski progres, mogućnost zapošljavanja), stabilokratija, te uključivanja NVO ili nedržavnih organizacija u upravljanje školama kao društvenim ustanovama.
7. U kontekstu odnosa obrazovne politike Crne Gore i UNESCO-a i njihove povezanosti sa konceptima kritičke pedagogije, prepoznato je stremljenje Crne Gore da svoju obrazovnu politiku gradi u skladu sa globalnim standardima i utilitarističkim ciljevima obrazovanja koje zahtijeva tržišni ili kapitalistički svijet. Došlo se do saznanja da su ciljevi i tendencije razvoja obrazovanja postavljeni kao da idu u korist podizanja njegovog kvaliteta, stavljanja akcenta na neoophodnost uvažavanja i razvijanja ličnosti učenika i slično, no, ipak i to da su strategije, zakoni i programi zasićeni terminima koji odaju postojanje više ekonomskih i poslovnih nego stvarnih obrazovnih stremljenja. Zaključilo

se da u značajnoj mjeri postoje sličnosti u sadržaju UNESCO-vih koncepata sa konceptima kritičke pedagogije. Uočeno je i da UNESCO u Crnoj Gori djeluje mnogo po pitanju predočavanja stanja i osnovnih slabosti našeg obrazovnog sistema i obrazovne politike, te upućuje na potrebe preispitivanja istih. No, zaključeno je da se poduhvati UNESCO-a i Crne Gore po pitanju koncipiranja razvoja obrazovne politike temelje na humanistički izraženim vizijama, ciljevima, strategijama, ali sa prizvukom značajne okrenutosti ekonomskim i utilitarizmom vođenim interesima.

Navedeni pojedinačni zaključci su samo neki koji su bili u službi opšteg zaključka u radu kandidatkinje Kuč. Naime, Crna Gora i UNESCO svojim strateškim dokumentima rade dosta u korist humanističkih vrijednosti, ravnopravnosti, uključivanja u obrazovanje, itd. Međutim, pogotovo se u Crnoj Gori primjećuje pojačano insistiranje na tezama koje se povinuju ekonomskom progresu, tržišnoj politici, pri čemu je konkretno njena obrazovna politika koncipirana u korist opšte političke težnje ka ekonomskom procvatu i članstvu u EU. Nadalje, analiza pokazuje da organizacija UNESCO svojim programima, akcijama i dokumentima radi u korist onih vrijednosti koje koncipira i kritička pedagogija, kao što su demokratsko življenje, emancipacija, rodna ravnopravnost, obrazovanje sa naglaskom na marginalizovane članove društva, borba za jednakost i pravdu, te poštovanje prava djeteta i svakog čovjeka. Međutim, kod analize UNESCO-vog angažmana po pitanju insistiranja na uvođenju informaciono-komunikacionih tehnologija uviđa se utilitaristička težnja za pripremanje za svijet rada, dok se zanemaruje činjenica njihovog značaja za znalačko uzdizanje i upozoravanje na potrebu izoštravanja kritičkog odnosa prema njihovoj upotrebi, a ne prosto sticanja medijske pismenosti kako bi se osposobili za rad na njima. Organizacija UNESCO kao da ne odolijeva pojedinim kapitalističkim i tržišnim produktima i poduhvatima. Takođe, njeni glavni ciljevi postavljeni su tako da su okrenuti više neoliberalnim težnjama, pa je moguće problematizovati njenu postojanost kao humanističke organizacije i pritom prepoznajući moć kapitalizma i snagu tržišta. Crna Gora i UNESCO ostvaruju saradnju sa ciljem da se poboljša i humanistički razvija stanje obrazovanjau našoj zemlji, ali opet i tu je lako prepoznati pretendovanje da se odgovori na zahtjeve ekonomije i utilitarističke dobrobiti naše zemlje.

Magistarski rad Nermine Kuč je pokazao u velikom stepenu analitičnost i duboko promišljanje na temu kritičke pedagogije u kontekstu filozofije vaspitanja i obrazovne politike i pruža mogućnosti razvoja u oblasti tog potencijalno važnog orijentira i sistema vrijednosti u

Crnoj Gori i šire. Smatramo da magistarski rad predstavlja značajan doprinos istraživanju teme rada i ostvaruje cilj unapređivanja obrazovne politike i vaspitno-obrazovnog rada, te da se dobijeni rezultati mogu koristiti kao osnov za dalja istraživanja u ovoj kompleksnoj oblasti.

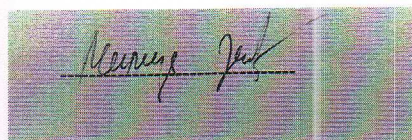
Na osnovu iznijetog, Komisija konstatuje da magistarski rad kandidatkinje Nermine Kuč, na temu: „*Kritička pedagogija u kontekstu filozofije vaspitanja i obrazovne politike*”, ispunjava normative koji važe za magistarske teze, te stoga predlaže Nastavno-naučnom vijeću Filozofskog fakulteta Univerziteta Crne Gore da odobri usmenu odbranu ovog rada.

Nikšić, 11. novembra 2022. god.

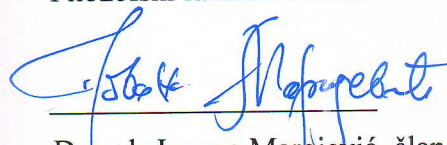
Komisija, u sastavu:

Prof. dr Vučina Zorić, mentor
Filozofski fakultet Nikšić

Doc. dr Milica Jelić, član
Filozofski fakultet Nikšić

Doc. dr Jovana Marojević, član
Filozofski fakultet Nikšić

UNIVERZITET CRNE GORE
FILOZOFSKI FAKULTET
NIKŠIĆ

PRIMLJENO: 11. 11. 2022.			
ORG. JED.	BROJ	PRILOG	VRJEDNOST
01	2700		

PREDLOG ODLUKE –Tačka 2/1

UNIVERZITET CRNE GORE

Filozofski fakultet

Broj:

Nikšić,

Na osnovu člana 22 stav 2 Pravila studiranja na postdiplomskim studijama Vijeće Filozofskog fakulteta je na sjednici 22.11.2022. godine donijelo

ODLUKU

I

Usvaja se izvještaj Komisije za ocjenu magistarskog rada **Kritička pedagogija u kontekstu filozofije vaspitanja i obrazovne politike** Nermine Kuč, studentkinje master studija na Studijskom programu za pedagogiju Filozofskog fakulteta.

II

Komisija iz stava I ove Odluke će u skladu sa Pravilima studiranja na master studijama organizovati odbranu predmetnog master rada.

DEKANKA

Dostaviti:

- Članovima komisije
- Uz Zapisnik sa Vijeća Fakulteta
- a/a

Prof. dr Tatjana Novović

UNIVERZITET CRNE GORE
FILOZOFSKI FAKULTET – NIKŠIĆ

VIJEĆU FILOZOFSKOG FAKULTETA

Komisija za ocjenu master rada Tamare Mrdović

I Z V J E Š T A J

Tamara Mrdović, studentkinja integrisanih Studija za obrazovanje učitelja na Filozofskom fakultetu u Nikšiću, uradila je master rad na temu **Saradnja porodice i škole kao faktor prevencije neuspjeha učenika u drugom ciklusu**. Tema ovog rada je odobrena 22.12. 2021. godine na sjednici Nastavno-naučnog vijeća Filozofskog fakulteta i odabrana komisija za njegovu ocjenu, u sastavu: Prof. dr Tatjana Novović, prof. dr Dijana Vučković i prof. dr Veselin Mićanović i.

Kandidatkinja je uspješno položila ispite predviđene nastavnim planom i programom integrisanog Studijskog programa za obrazovanje učitelja. Nakon temeljnog pregleda rada, Komisija Vijeću podnosi slijedeći izvještaj.

U uvodnom dijelu rada, kandidatkinja razmatra teorijsko-naučne argumente o značaju saradnje porodice i škole, kao temeljne pretpostavke uspješne adaptacije učenika na školski život i efikasnog napredovanja u usvajanju programskih ciljeva. U atmosferi povjerenja i kontinuirane razmjene značajnih informacija između nastavnika i roditelja se obezbjeđuje adekvatna i funkcionalno organizovana potpora djeci/učenicima. Ukoliko se pojave određeni problemi u ponašanju i učenju kod učenika, blagovremenim i pažljivo planiranim strategijama za unapređivanje postignuća moguće je efikasno prevazići aktuelne poteškoće, ukoliko su u nastavnici i roditelji posvećeni i usaglašeni.

Kandidatkinja Mrdović, u teorijskoj elaboraciji ključnih pojmova iz korpusa datog predmeta proučavanja, detaljno ukazuje na značaj saradnje između roditelja i nastavnika, imajući u vidu aktuelni kurikulum, uslove i kreatore obrazovnog procesa. Pozivajući se na relevantne izvore u pedagoškoj literaturi, T. Mrdović izdvaja različite modele saradnje

porodice i škole, ističući da svaki od datih formata može biti djelotvoran u procesu cjelishodnijeg razumijevanja učenikovih stilova učenja i puteva saznavanja, zavisno od konteksta. U tom smislu, kandidatkinja Mrdović navodi aktivno uključivanje roditelja kroz sledeće vidove školske prakse: roditeljstvo, komunikacija, volontiranje, učenje kod kuće, odlučivanje i saradnja sa zajednicom (Zuković, 2013). No, i pored neupitne pretpostavke o značaju saradnje između nastavnika i roditelja u procesu funkcionalnijeg stimulisanja učenikovih razvojno-saznajnih potreba i motiva za samoaktualizacijom, svjedočimo brojnim izazovima u toj komunikaciji. Mrdović navodi neke od barijera vezanih za odnos između porodice i škole, klasifikujući ih u dvije kategorije: strukturalne, koje impliciraju ograničeno vrijeme za komunikaciju, nedovoljno znanja o principima partnerskog djelovanja, kao i psihološke barijere, poput nedostajućeg uvjerenja da saradnja porodice i škole može doprinijeti napretku učenika u učenju, infereiorizovanja partnera u komunikaciji ili idealizovanja mogućnosti nastavnika, odn. imputiranja potpune odgovornosti za uspjeh djece samo profesionalcima (Zuković & Milutinović, 2015). Pored značajnih uloga nastavnika u školi, prvenstveno odjeljenskog starješine, Mrdović ističe značaj i doprinosnost stručnih saradnika. Uz navedeno, kandidatkinja ukazuje na razvojno-uzrasne specifičnosti u ponašanju djece/učenika koja pohađaju drugi ciklus osnovne škole. Govori i o ključnim dimenzijama i specifičnostima kurikuluma koji se realizuje u ovom periodu.

U polazištu metodološkog okvira istraživanja, T.Mrdović je vodeća hipoteza: Pretpostavlja se da je kvalitet saradnje porodice i škole u visokoj korelaciji sa uspjehom učenika, kao i da u aktuelnom kontekstu partnerstvo između porodice i škole nije na odgovarajućem nivou po procjeni naših ispitanika. Opštu hipotezu ona operacionalizuje kroz pet sporednih pretpostavki. Istraživanje je realizovano u pet osnovnih škola u Crnoj Gori, obuhvatajući 65 učitelja i predmetnih nastavnika šestog razreda, kao i 66 roditelja učenika četvrtog, petog i šestog razreda osnovne škole. Primjenjujući odgovarajuće istraživačke instrumente, kandidatkinja Mrdović potvrđuje postavljene hipoteze, dokazujući da uspjeh učenika visoko korelira sa kvalitetom saradnje između njihovih roditelja i nastavnika. No, upoređujući očekivanja između nastavnika i roditelja o oblicima i efektima različitih oblika saradnje na uspjeh učenika u školi, T.Mrdović ukazuje na različite perspektive ispitanika o predmetnoj problematici. Dok, na jednoj

strani nastavnici procjenjuju da su roditelji zauzeti i da se ne uključuju u mjeri u kojoj su im otvorene mogućnosti, s druge strane roditelji vjeruju da bi se u školi mogle organizovati raznovrsnije i tematski cjelishodnije aktivnosti, koje bi bile od značaja za učenike u domenu njihovog učenja, ali i ukupnog ponašanja. Roditelji smatraju da ih nastavnici ne informišu kontinuirano o programskim specifičnostima, socio-emocionalnim karakteristikama djece na predadolescentnom školskom uzrastu, već ih pozivaju kada se pojavi neki problem. roditelji smatraju da se kontinuirano informišu. Anketirani nastavnici smatraju da se roditelji ne interesuju permanentno o dječjem ponašanju, učenju, poteškoćama u komunikaciji sa vršnjacima i informišu se na kraju klasifikacionih perioda i školske godine. Jasno identifikujući probleme u komunikaciji između nastavnika i roditelja, kao i poteškoće učenika u ostvarivanju očekivanih rezultata u nastavi, kandidatkinja Mrdović izvodi zaključke, ali i izdvaja preporuke o eventualnim pravcima preveniranja navedenih izazova.

Na osnovu navedenog, Komisija sa zadovoljstvom konstatuje da master rad kandidatkinje Tamare Mrdović, na temu: **Saradnja porodice i škole kao faktor prevencije neuspjeha učenika u drugom ciklusu**, ispunjava normative koji važe za master radove, te stoga predlaže Nastavno-naučnom vijeću Filozofskog fakulteta Univerziteta Crne Gore da odobri usmenu odbranu ovog rada.

Nikšić, novembar 2022.god.

Komisija, u sastavu

Prof. dr Tatjana Novović

Filozofski fakultet Nikšić

Tatjana Novović

Prof. dr Djana Vučković

Filozofski fakultet Nikšić

Djana Vučković

Prof. dr Veselin Mićanović

Filozofski fakultet Nikšić

Veselin Mićanović

UNIVERZITET CRNE GORE
FILOZOFSKI FAKULTET
NIKŠIĆ

PRIMLJENO:	16. 11. 2022		
ORG. JED.	BROJ	PRILOG	VRJEDNOST
01	2761		

PREDLOG ODLUKE –Tačka 2/2

UNIVERZITET CRNE GORE

Filozofski fakultet

Broj:

Nikšić,

Na osnovu člana 22 stav 2 Pravila studiranja na postdiplomskim studijama Vijeće Filozofskog fakulteta je na sjednici 22.11.2022. godine donijelo

O D L U K U

I

Usvaja se izvještaj Komisije za ocjenu magistarskog rada **Saradnja porodice i škole kao faktor prevencije neuspjeha učenika u drugom ciklusu** Tamare Mrdović, studentkinje master studija na Studijskom programu za obrazovanje učitelja na Filozofskom fakultetu.

II

Komisija iz stava I ove Odluke će u skladu sa Pravilima studiranja na master studijama organizovati odbranu predmetnog master rada.

DEKANKA

Dostaviti:

- Članovima komisije
- Uz Zapisnik sa Vijeća Fakulteta
- a/a

Prof. dr Tatjana Novović